

Arrest

nr. 162 699 van 24 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen die erop gericht zijn een versnelde behandeling te verkrijgen van het schorsingsberoep dat besloten ligt in het schorsings- en annulatieberoep dat bij verzoekschrift gekend onder het rolnummer 181 936, op 15 december 2015 werd ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2016 om 11u..

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 augustus 2015 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 18 september 2015 werd een medisch advies opgesteld door de ambtenaar-geneesheer.

Op 29 september 2015 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

De verwerende partij meent dat de voorliggende vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen onontvankelijk is. Zij verschaft hieromtrent in de nota met opmerkingen de volgende toelichting:

“Uit artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet blijkt dat bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid enkel de versnelde behandeling kan worden gevorderd van een hangende vordering tot schorsing die is gericht tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel.

Voornoemd artikel 39/85 bepaalt immers het volgende: “Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel (...) dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft in gediend tegen deze maatregel (...) bij wege van voorlopige maatregelen (...) verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...)”

In casu wordt de versnelde behandeling gevraagd van de vordering tot schorsing gericht tegen een beslissing houdende de ongegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, beslissing die echter op geen enkele wijze een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel inhoudt zoals bedoeld bij artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet.

Om deze reden is de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen onontvankelijk. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de genoemde versnelde behandeling immers voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel.”

Dienaangaande merkt de Raad op dat, zoals reeds uiteengezet ter terechtzitting, de exceptie van niet-ontvankelijkheid zoals uiteengezet in de nota met opmerkingen juridische grondslag mist. De verwerende partij verwijst naar een oude versie van de bepalingen van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, terwijl dit artikel bij artikel 7 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2015) werd gewijzigd.

Artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet, zoals thans van toepassing, bepaalt als volgt:

“§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

(...)

De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval,

het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.
(...)”

Thans is dus niet langer sprake van de mogelijkheid tot de versnelde behandeling bij wege van voorlopige maatregelen van “zijn schorsingsverzoek” maar van, meer generiek, “een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing”. Ook uit het bepaalde in artikel 39/85, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling kan worden gevorderd van “een andere beslissing” die vatbaar is voor vernietiging. De verwerende partij kan dan ook, in de huidige stand van de wetgeving, niet langer voorhouden dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet zou zijn voorbehouden voor verwijderings- of terugdrijvingsmaatregelen.

Uit het bepaalde in artikel 39/85, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen - te dezen het de beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet - slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is of is geworden. Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

In casu maakt de verzoeker het voorwerp uit van een beslissing van 16 februari 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, maakt de verwijdering van de verzoekende partij imminent nu zij de vasthouding van de verzoekende partij beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft op 21 februari 2016, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 16 februari 2016 ingediend. Het blijkt en het staat buiten betwisting dat de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd ingediend binnen de termijn van vijf dagen zoals voorzien in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 181 936, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet is dan ook ontvankelijk. De exceptie van de verweerder dient te worden verworpen.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing

3.1 de ernstige middelen

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

In een eerste onderdeel stelt de verzoekende partij dat de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een ernstig risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt. Ze vervolgt dat de verwerende partij dit in de bestreden beslissing erkent maar dan vervolgens ook stelt dat de aandoening van de verzoekende partij geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling gezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Liberia. Hierin ziet de verzoekende partij een schending van materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Dienaangaande kan de Raad enken vaststellen dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waaruit de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht op dit punt blijkt. Met dit vaag betoog maakt zij de aangevoerde schending prima facie niet aannemelijk.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing te lezen valt dat niet kan besloten worden tot een schending van artikel 3 van het EVRM, vermits de noodzakelijke medische zorg beschikbaar, en bovendien ook toegankelijk zouden zijn in het herkomstland, met name Liberia. Het betoog van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag. Dit staat immers niet in de bestreden beslissing.

Verder gaat de verzoekende partij in op de beschikbaarheid van de medische behandeling in Liberia. Ze stelt dat de ambtenaar-geneesheer zich beperkt tot het opsommen van een aantal geneesmiddelen die ter beschikking zijn in Liberia. Ze verwijst naar haar medisch attest waaruit blijkt dat zij vergaande medische zorgen en opvolging nodig heeft en stelt dat het ter beschikking zijn van geneesmiddelen zeker niet voldoende is. Volgens de verzoekende partij wordt nergens in de bestreden beslissing aangetoond dat psychologische en psychiatrische opvolging in Liberia mogelijk is.

De verzoekende partij kan op het eerste gezicht niet worden gevolgd. Bij de bestreden beslissing werd het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer gevoegd. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, zodat dient aangenomen te worden dat de motivering van dit advies ook deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing. Nazicht van het medisch advies toont aan dat de ambtenaar-geneesheer tot de vaststelling komt dat behandeling en opvolging door een psychiater beschikbaar is in Liberia en dit zowel ambulante als in hospitalisatie verband en dat de medicamenten escitalopram en trazodone beschikbaar zijn. Bijgevolg kan het betoog van de verzoekende partij prima facie niet worden aangenomen.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de toegankelijkheid van de medische zorg. Ze stelt dat de bestreden beslissing volkomen ten onrechte voorhoudt dat uit de stukken van het administratief dossier zou blijken dat de verzoekende partij op afdoende wijze de toegang tot de nodige medische zorgen kan worden gegarandeerd. Ze verwijst naar haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij ze geciteerd heeft uit een rapport en stelt dat de bestreden beslissing niet toelaat te besluiten dat deze informatie niet correct zou zijn; nergens wordt verwezen naar de door haar aangebrachte inlichtingen.

In casu dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf geciteerd heeft uit een rapport van de world health organization, Mental Health Atlas 2005, p.285-286 i.v.m. de psychiatrische zorg in Liberia. De bestreden beslissing biedt inderdaad geen antwoord op de door de verzoekende partij aangereikte informatie. In het medisch advies wordt wel een onderzoek gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische behandeling in Liberia. Op het eerste gezicht wordt hierbij verwezen naar recentere rapporten en kan worden aangenomen dat dit een voldoende antwoord biedt op de door de verzoekende partij aangevoerde informatie. Evenwel kan de Raad de verzoekende partij volgen in haar betoog waar ze stelt dat ten onrechte wordt voorgehouden dat uit de stukken van het administratief dossier op afdoende wijze blijkt dat de toegang tot de nodige medische zorgen kan worden gegarandeerd. Immers wordt in het medisch advies voor wat de toegankelijkheid van de medische zorg betreft verwezen naar een aantal documenten in voetnoot. Deze documenten werden niet gevoegd aan het administratief dossier, zodat de Raad op geen enkele wijze kan nagaan of de toegang tot de medische zorg op afdoende wijze werd onderzocht.

In de aangegeven mate kan in deze stand van het geding besloten worden tot een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

3.2 Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

In haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel zet de verzoekende partij onder meer uiteen dat indien zij naar Liberia gedwongen wordt teruggekeerd, zij de noodzakelijke medische behandeling niet zal kunnen verkrijgen.

Nu uit de bespreking van het middel is gebleken dat de Raad niet kan controleren of de verzoekende partij daadwerkelijk toegang zal hebben tot de noodzakelijke medische behandeling, kan het door de verzoekende partij uiteengezette moeilijk te herstellen ernstig nadeel worden aangenomen.

4 Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering waarbij voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden gevraagd is ontvankelijk.

Artikel 2

De schorsing van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, wordt bevolen.

Artikel 3

Het arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari 2016 door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

J. CAMU